

Tình yêu ngọt ngào

Hai người từ trong công viên đi ra. Họ dừng lại dưới một gốc cây to, cành lá sum sê. Mới đầu mùa đông mà các cành cây đã được phủ một màu sắt xám. Một luồng gió thổi đến làm tuột cái khăn trùm đầu của cô gái để lộ ra mái tóc đen nhánh như gỗ mun, cặp mắt đen láy lóng lánh như phát ra ánh sáng. Bạn bè thời đi học vẫn trầm trồ là cô có đôi mắt biết nói. Nước da nõn mịn gặp gió lạnh làm cho hai gò má ửng hồng lên. Chàng trai đứng đối diện với cô gái cứ ngỡ ra như bị sắc đẹp của cô gái thôi miên, hút mất hồn.

Đây là lần thứ hai họ gặp nhau. Chàng trai cảm thấy rất mãn nguyện khi chọn được cô gái làm bạn. Chàng trai thầm nghĩ: "Cô gái thật đẹp. Cảm ơn trời đã ban cho con". Nếu như không phải mang khẩu trang thì cặp môi đỏ hồng như nụ hoa đào, anh còn tưởng tượng ra mùi hương thơm ngọt ngào của làn môi ấy lại càng làm tăng lên cái đẹp thánh thiện của cô gái. Anh cứ thả cho trí tưởng tượng của mình bay bổng... Rồi anh ngẩng lên nhìn trời. Mặt trời đã gần lên đến đỉnh đầu đang chiếu những tia nắng ấm áp xuống trần gian.

- Không còn sớm nữa, chúng ta về ăn cơm trưa đi!

- Chàng trai nói với cô gái.

Cô gái lắc đầu nói:

- Không! không!

Cô gái bỗng nhiên như sợ hãi giật phắt đi. Rồi như trấn tĩnh được, cô nhẹ nhàng nói với chàng trai:

- Em xin lỗi anh. Để cho em lần sau, em sẽ đi anh nhé!

Chàng trai nói:

- Tại sao lại là lần sau? Bây giờ không phải là đã đến giờ ăn cơm trưa rồi sao?

Cô gái nói giọng rất dứt khoát:

- Hôm nay không thể được. Em chưa chuẩn bị. Anh hiểu cho em.

Giữa lúc đó, những phiến lá khô trên cành cây bị gió thổi rơi lả tả xuống cái khăn quấn trên đầu cô gái. Cô gái vội vàng cầm những cái lá vớt xuống đất. Bỗng nhiên một cơn gió mạnh thổi tới, cái khẩu trang che trên miệng cô gái rơi xuống. Chàng trai phát hiện ra phía trên môi trái của cô gái có một miếng thịt vá như tách cái miệng ra, hai bên thịt còn trôi lên trông như là cô có hai cái miệng. Cô gái luống cuống, rồi mặt cô đỏ lên và cô bỏ chạy ra phía cửa lớn của công viên.

Chàng trai chỉ còn biết nhìn theo bóng cô gái chạy như bay rồi mắt hút sau những hàng cây lớn ngoài đường phố...

Cô gái đang đứng soi gương bên cửa sổ. Trên môi cô, những mũi khâu đã liền lại, chỉ còn một vết rất nhỏ có màu sắc chưa hoàn toàn giống với nước da vốn có của cô. So với làn da của cô thì nó hơi thô ráp hơn một chút. Nó giống như là lúc cô nằm ngủ, có một tia nắng mặt trời điểm một chấm sáng vào khuôn mặt xinh tươi của cô. Các bác sĩ nói là chỉ cần thoa một chút phấn trang điểm vào má là không còn dấu vết gì nữa.

Cô đứng lại gần gương hơn một chút, cô thử há to miệng, rồi nhắm mắt lại những vết sẹo đều không còn nhìn thấy. Cô rất vui...

Bên ngoài tuyết đang rơi. Những bông tuyết trắng tinh khôi đang bay xuống phủ dày mặt đất. Hôm nay là ngày cô ra viện.

Chị gái cô nói với cô là có một người bạn trai cũng đến đón cô. Người bạn trai đang đợi cô ở bên ngoài. Trái tim cô bỗng nhảy lên rộn ràng, cặp mắt cô sáng bừng lên long lanh.

Chuẩn bị xong tư trang, người chị nói:

- Đi thôi, chúng ta đi xuống nhà bếp ăn cơm rồi còn về. Chúc mừng em đã chữa khỏi bệnh. Bây giờ trông em của chị xinh lắm rồi.

Cô chỉ cười, nụ cười hân hoan sung sướng. Cô đeo cái túi lên vai cùng với người chị dắt lên những lớp tuyết phủ dày trên mặt đất và họ đi vào phòng ăn.

Vừa đẩy cánh cửa vào phòng ăn thì trông thấy người bạn trai của cô đang đứng đợi cô dưới ánh đèn. Anh chạy vội đến chỗ cô, đỡ túi xách cho cô rồi nhìn cô cười nói:

- Anh rất vui. Cuối cùng thì em cũng đã đến ăn cơm với anh. Hai má cô ửng hồng. Cô nhìn anh mỉm cười.

Anh cởi cái áo khoác ngoài ra, mắc vào thành ghế và ngồi vào bàn ăn. Lúc này, cô nhìn thấy phía trên hàm bên phải của anh có một vết sẹo nhỏ hấy còn chưa bong vảy trôi ra bên ngoài da. Cô trầm nghĩ. "Chắc vết thương cũng sâu lắm đây...". Cô bỗng thấy trong lòng dâng lên một sự cảm thông và thương anh vô cùng...

Mùa xuân lại tới. Họ gửi những tấm ảnh cưới về quê cho bạn bè. Rất nhiều bạn cùng học phổ thông với cô gái gặp nhau đều khen: "Từ trước tới nay, từng thấy ảnh một đám cưới nào mà cô dâu, chú rể lại đẹp đến thế.